

IK WEET EEN GEHEIM

Eerder verschenen van Tess Gerritsen bij The House of Books:

Speel met vuur

Meisje vermist

Incendio – geschenk Maand van het Spannende Boek 2014

Hartslag

Diagnose besmet

Koud bloed

Alarmfase Rood

Koud hart

RIZZOLI & ISLES-THRILLERS

Sterf twee keer

De laatste sterft

Het stille meisje

Sneeuwval

Het aandenken

De Mefisto Club

Verdwijn

Zustermoord

De zondares

De leerling

De chirurg

Tess Gerritsen

Ik weet een geheim

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Rizzoli & Isles: I Know a Secret*
Oorspronkelijk uitgegeven door: © Ballantine Books, New York 2017
© Tess Gerritsen, 2017
© Vertaling uit het Engels: Els Franci-Ekeler, 2017
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2017
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer, Amsterdam
Foto auteur: © Petra van Vliet
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4852 1
ISBN 978 90 443 4853 8 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de fantastische Margaret Ruley

Hoofdstuk 1

Op mijn zevende heb ik geleerd hoe belangrijk het is om bij begrafenis te huilen. Op de zomerse dag in kwestie was het mijn oudoom Orson die in de kist lag, een man van wie men zich voornamelijk zijn stinkende sigaren en ongegeeneerde winderigheid zou herinneren. Toen hij nog leefde, negeerde hij mij vrijwel altijd, en ik hem, waardoor ik niet bedroefd was om zijn dood. Ik zag absoluut niet in waarom ik mee moest naar zijn begrafenis, maar dit waren dingen waar kinderen van zeven niet over mochten beslissen. Zwetend in een geleend zwart jurkje zat ik me stierlijk te vervelen op de harde kerkbank en vroeg me af waarom ik niet thuis had mogen blijven bij papa, die domweg had geweigerd mee te gaan. Papa zei dat het hypocriet van hem zou zijn als hij zou voorgeven te rouwen om een man die hij niet had kunnen luchten of zien. Ik wist niet wat dat woord betekende, hypocriet, maar ik wist wel dat ik net zomin als hij naar de begrafenis wilde. Toch zat ik daar, tussen mijn moeder en tante Sylvia, en was ik gedwongen te luisteren naar mensen die een eindeloze stroom nietszeggende loftuitingen uitten over de onopmerkelijke oom Orson. *Wat was hij op zijn onafhankelijkheid gesteld! Wat hield hij veel van zijn hobby's! Wat een hartstochtelijk postzegelverzamelaar!*

Niemand zei iets over zijn slechte adem.

Ik zocht afleiding door de mensen in de bank voor ons te bekijken. De schouders van tante Donna's jasje waren bespikkeld met witte roos, en oom Charlie was in slaap gesukkeld, waardoor zijn toupet scheef was komen te zitten en eruitzag als een bruine rat die langs de zijkant van zijn hoofd naar beneden probeerde te kruipen.

Daardoor deed ik iets wat ieder normaal kind van zeven zou doen.

Ik begon onbedaarlijk te giechelen.

De reacties bleven niet uit. Iedereen keek naar me met diep gefronste wenkbrauwen. Mijn moeder, die zich dood geneerde, stak vijf scherpe nagels in mijn arm en siste: 'Wees stil!'

'Maar het haar van oom Charlie zakt van zijn hoofd, mam! Het is net alsof er een rat in zijn nek wil kruipen!'

Haar nagels drongen nog dieper in mijn vlees. 'We hebben het er thuis nog wel over, Holly.'

Thuis hadden we het er niet over. Thuis kreeg ik een draai om mijn oren en straf. Zo leerde ik hoe je je tijdens een begrafenis diende te gedragen. Ik leerde dat je moet zwijgen en somber kijken, en dat men soms tranen van je wil zien.

Vier jaar later, toen mijn moeder werd begraven, snotterde ik luidruchtig omdat dat was wat iedereen van me verwachtte.

Vandaag, bij de begrafenis van Sarah Basterash, weet ik niet of men van mij tranen verwacht. Het is meer dan tien jaar geleden sinds ik het meisje dat ik op school kende als Sarah Byrne, voor het laatst heb gezien. We waren geen vriendinnen, dus kan ik niet zeggen dat ik er kapot van ben dat ze dood is. Eerlijk gezegd ben ik alleen uit nieuwsgierigheid naar Newport gekomen om haar begrafenis bij te wonen. Ik wil weten hoe ze is gestorven. Ik móét weten hoe ze is gestorven. Wat een afschuwelijke tragedie, fluistert iedereen in de kerk. Haar man was op zakenreis, Sarah had een paar glaasjes op en was in slaap gevallen met een brandende kaars op haar nachtkastje. De brand was een ongeluk. Dat is tenminste wat iedereen zegt.

Dat is wat ik wil geloven.

De kleine kerk in Newport is tot aan de laatste plaats bezet met de vrienden en vriendinnen die Sarah tijdens haar korte leven had gehad. Ik heb de meesten van hen nooit ontmoet, net zomin als haar man, Kevin, die onder vrolijker omstandigheden een heel aantrekkelijke man moet zijn, iemand met wie ik zou kunnen flirten, maar die er vandaag gebroken uitziet. Is dat wat verdriet met je doet?

Ik kijk om me heen om te zien wie er allemaal zijn en ontdek in de bank achter me een voormalig klasgenootje, Kathy. Haar gezicht is vlekkerig en haar mascara is uitgelopen. Bijna alle vrouwen en veel van de mannen huilen wanneer een sopraan het bekende quakernummer 'Simple Gifts' zingt, waar iedereen altijd van volschiet. Een ogenblik kijken Kathy en ik elkaar aan, haar ogen gevuld met tranen, de mijne koel en droog. Ik ben zo veranderd sinds we op school zaten, dat het me sterk lijkt dat ze me herkent, maar ze houdt haar blik op me gericht en blijft naar me staren alsof ze een geest ziet.

Ik draai me weer om naar het altaar.

Tegen de tijd dat 'Simple Gifts' voorbij is, ben ik erin geslaagd een paar tranen te produceren, net zoals de rest van de aanwezigen.

Ik sluit aan bij de lange rij mensen die de overledene de laatste eer willen bewijzen. Als ik bij de gesloten kist ben, bekijk ik de uitvergrote foto van Sarah die op een schildersezal is gezet. Ze was zesentwintig, vier jaar jonger dan ik, en op de foto ziet ze er dauwfris uit, met blozende wangen en een stralende lach. Op de foto is ze het mooie blondje dat ik me herinner van school, waar ik het meisje was naar wie nooit iemand keek, het spook op de achtergrond. Nu ben ik hier, nog helemaal intact, terwijl Sarah, de mooie Sarah, als een hoopje verkoolde beenderen in de kist ligt. Ik weet zeker dat iedereen die naar de foto van 'Sarah voor de brand' kijkt, dit denkt. Ze zien haar stralende gezicht, maar denken aan geschroeid vlees en een geblakerd hoofd.

De rij schuifelt door. Ik condoleer Kevin. Hij mompelt: 'Dank je dat je bent gekomen.' Hij heeft geen idee wie ik ben en waar ik Sarah van kende, maar ziet de sporen van mijn tranen op mijn wangen en geeft me dankbaar een hand. Ik heb om zijn dode vrouw gehuild en dat is voldoende om door de ballotage te komen.

Ik glip de kerk uit. Buiten staat een straffe, koude novemberwind. Ik loop in snel tempo weg omdat ik niet aangeklampt wil worden door Kathy of andere voormalige klasgenoten. Door de jaren heen is het me gelukt hen allen te mijden.

Of misschien meden zij mij.

Het is pas twee uur. Ik heb van mijn baas bij Booksmart Media de hele dag vrij gekregen, maar misschien ga ik toch maar terug naar kantoor om te zien wat er aan e-mails en telefoontjes is binnengekomen. Ik ben publicist voor een tiental schrijvers; het is mijn taak mediaoptredens te regelen, drukproeven uit te sturen, promotiemateriaal te schrijven. Maar voordat ik terugkeer naar Boston, moet ik nog één ding doen.

Ik rij naar Sarahs huis, of wat tot voor kort haar huis was. Wat ervan over is, zijn verkoolde balken en planken en een berg door roet geblakerde bakstenen. Het lage witte hek dat de tuin omsloot, ligt zielig op het gras, geplet en gebroken door de brandweermannen toen zij hun brandslangen en ladders aansleepten. Tegen de tijd dat de brandweer arriveerde, moet het huis al in lichterlaaie hebben gestaan.

Ik stap uit en loop naar de woestenij. De stank van de rook hangt er nog boven. Te midden van de verkoolde restanten zie ik de vage glans van een roestvrijstalen koelkast. Eén blik op deze wijk is voldoende om te weten dat dit een duur huis moet zijn geweest en ik vraag me af wat voor werk Sarahs man doet, of dat hij uit een rijke familie komt. Een voordeel dat ik nooit heb gehad.

Een windvlaag blaast dode bladeren over mijn schoenen, een knisperend geluid dat me doet denken aan een andere herfstdag, twintig jaar geleden, toen ik tien was en over dode bladeren in het bos liep. Die dag werpt nog steeds een schaduw op mijn leven. Die dag is de reden waarom ik nu hier sta.

Ik kijk naar het tijdelijke gedenkteken dat ter ere van Sarah is opgericht, bestaande uit boeketten die mensen hebben neergelegd, een hele berg reeds verwelkte rozen, lelies en anjers, een eerbetoon aan een jonge vrouw die klaarblijkelijk erg geliefd was. Opeens valt me iets groens op dat niet bij een boeket hoort, maar over de bloemen heen is gelegd, alsof iemand er op het laatste moment aan had gedacht.

Het is een palmblad. Het symbool van de martelaar.

Er glijdt een koude rilling over mijn rug. Ik doe een paar stappen achteruit. Boven het bonzen van mijn hart uit hoor ik het geluid van een naderende auto en als ik omkijk, zie ik een politieauto die afremt en stapvoets langsrijdt. De raampjes zijn dicht en ik kan het gezicht van de agent die erin zit niet zien, maar weet dat hij mij aandachtig bekijkt. Ik draai me om en duik mijn auto in.

Ik wacht tot mijn hartslag bedaart en mijn handen ophouden met beven. Dan kijk ik nog een keer naar het verbrande huis en zie Sarah als zesjarige. Mooie, kleine Sarah Byrne, die voor me in de schoolbus op haar stoel zat te wippen. We waren die middag met ons vijven in de schoolbus.

Nu zijn er nog maar vier van ons over.

‘Vaarwel, Sarah,’ mompel ik. Dan start ik de motor en rij terug naar Boston.

Hoofdstuk 2

Zelfs monsters zijn sterfelijk.

De vrouw die aan de andere kant van het raam lag, mocht er uiterlijk net zo uitzien als de andere mensen op de intensivereafdeling, maar dr. Maura Isles wist maar al te goed dat Amalthea Lank een monster was. Daar, achter het raam van het kamertje, lag het wezen dat Maura nachtmerries bezorgde, de vrouw die een schaduw over haar verleden wierp en in wier gezicht ze haar eigen toekomst zag.

Daar ligt mijn moeder.

‘We hadden wel gehoord dat mevrouw Lank een dochter had, maar wisten niet dat u hier vlak bij ons in Boston zat,’ zei dr. Wang. Hoorde ze een zweem van kritiek in zijn stem? Vond hij dat ze haar dochterlijke plichten verzaakte door niet aan het bed van haar stervende moeder te zitten?

‘Ze is mijn biologische moeder,’ zei Maura. ‘Ze heeft mij als baby laten adopteren. Ik ben pas sinds een paar jaar op de hoogte van haar bestaan.’

‘Maar u hebt haar wel ontmoet?’

‘Ja, maar ik heb haar niet gesproken sinds...’ Ze stopte. *Sinds ik heb gezworen alle contact met haar te verbreken.* ‘Ik wist niet dat ze op de intensive care lag tot ik daar vanmiddag over ben gebeld.’

‘Ze is twee dagen geleden opgenomen, omdat ze koorts had en haar wittebloedcellenwaarde erg laag bleek te zijn.’

‘Hoe laag?’

‘Haar neutrofielen – dat is een specifieke soort witte bloedcellen – zitten op vijfhonderd. Het zou driemaal zoveel moeten zijn.’

‘Ik neem aan dat u haar empirische antibiotica geeft?’ Ze zag hem verbaasd kijken en zei: ‘Neem me niet kwalijk, dokter Wang. Ik had u moeten vertellen dat ik arts ben. Ik ben forensisch patholoog.’

‘O, dat wist ik niet.’ Hij schraapte zijn keel en vervolgde zijn verslag in de veel technischer taal die ze als artsen deelden. ‘Ja, we zijn meteen met een antibioticakuur gestart toen we de bloedkweek binnen hadden. Ongeveer vijf procent van de patiënten met haar chemobehandeling krijgt febriële neutropenia.’

‘Welke chemobehandeling krijgt ze?’

‘Folfrinox, een combinatie van vier medicijnen, waaronder 5-Fluorouracil en folinezuur. Een Frans onderzoek heeft uitgewezen dat patiënten met uitgezaaide alvleesklierkanker goed reageren op folfrinox, maar ze moeten goed in de gaten worden gehouden omdat ze snel koorts krijgen. Gelukkig was de verpleegkundige in Framingham alert.’ Hij zweeg en leek te zoeken naar een manier om een gevoelige vraag te stellen. ‘Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik het vraag.’

‘Ja?’

Hij wendde zijn ogen af, slecht op zijn gemak over het onderwerp dat hij op het punt stond aan te snijden. Het was makkelijker om over bloedwaarden, antibioticabehandelingen en wetenschappelijke gegevens te praten, want feiten waren goed noch slecht; feiten ontlokten geen oordeel. ‘In het medische dossier van Framingham staat niet wat de reden is waarom ze in de gevangenis zit. Het enige wat ons is verteld, is dat mevrouw Lank levenslang heeft gekregen, zonder mogelijkheid op voorwaardelijke vrijlating. De bewaker die ze hebben meegestuurd, heeft gezegd dat de patiënt te allen tijde met een handboei aan de stang van haar bed geketend moet blijven, wat mij nogal barbaars lijkt.’

‘Dat is hun protocol voor alle gevangenen die in een ziekenhuis moeten worden opgenomen.’

‘Ze heeft alvleesklierkanker. Ze heeft niet lang meer te leven en iedereen kan zien hoe zwak ze is. Ze zal heus niet uit bed springen en ontsnappen. Volgens de bewaker is ze echter veel gevaarlijker dan ze eruitziet.’

‘Dat klopt,’ zei Maura.

‘Wat heeft ze gedaan?’

‘Mensen vermoord. Een heleboel.’

Hij keek door het raam naar Amalthea. ‘Zij?’

‘Nu weet u wat de reden voor de handboeien is. En waarom ze bewaakt moet worden.’ Maura wierp een blik op de geüniformeerde bewaker die bij de deur zat en hun gesprek op de voet volgde.

‘Het spijt me,’ zei dokter Wang. ‘Het moet erg moeilijk voor u zijn, te weten dat uw moeder...’

‘Een moordenaress is? Ja.’ *En u weet er de helft niet van. U weet niets over de rest van de familie.*

Door het raam zag Maura Amalthea’s ogen langzaam opengaan. Een benige vinger wenkte haar, en dat was net zo angstaanjagend als wanneer de duivel zelf haar had ontboden. Ik zou me moeten omdraaien en weglopen, dacht ze. Amalthea verdiende geen medelijden of mededogen. Maar Maura had een band met deze vrouw, een band die net zo diep zat als hun moleculen. Ook al was het alleen maar vanwege het DNA, Amalthea Lank wás haar moeder.

De bewaker hield Maura scherp in de gaten toen ze een schort aantrok en een masker ombond. Dit was geen privébezoek; de bewaker zou elke blik en elk gebaar in de gaten houden en straks zou de onvermijdelijke roddelpraat door het hele ziekenhuis gaan. Dr. Maura Isles, de patholoog van de Forensische Dienst van Boston, wier scalpel talloze lijken had opengesneden, en die al zo vaak in het kielzog van de dood had gewerkt, was de dochter van een serie-moordenaress. Ze kwam uit een familie die zich op allerlei manieren bezighield met de dood.

Amalthea keek Maura aan met ogen zo zwart als stukjes lavaglas. Zuurstof siste zachtjes door het neusslangetje en op de monitor boven het bed gleed een hartritme over het scherm, het bewijs dat zelfs iemand zo zielloos als Amalthea een hart had.

‘Je bent gekomen,’ fluisterde Amalthea. ‘Ook al had je gezworen dat nooit meer te doen.’

‘Ze zeiden dat je toestand kritiek is. Dit is misschien de laatste keer dat we elkaar spreken en ik wilde je zien nu het nog kan.’

‘Omdat je iets van me nodig hebt?’

Maura schudde verbaasd haar hoofd. ‘Waarom zou ik iets van jou nodig hebben?’

‘Zo werkt het, Maura. Ieder weldenkend wezen probeert zo veel mogelijk voor zichzelf te pakken te krijgen. Alles wat we doen, doen we uit eigenbelang.’

‘Dat geldt misschien voor jou, maar niet voor mij.’

‘Waarom ben je dan hier?’

‘Omdat je stervende bent. Omdat je me blijft schrijven en vraagt of ik op bezoek kom. Omdat ik me erop voorsta nog enig erbarmen te bezitten.’

‘In tegenstelling tot mij.’

‘Waarom denk je dat je aan het bed geketend bent?’

Amalthea vertrok haar gezicht en sloot haar ogen. Haar mond trok strak van pijn. ‘Die zit. Maar ik heb het verdiend,’ mompelde ze. Zweet parelde op haar bovenlip en een ogenblik lag ze volkomen stil, alsof elke beweging, zelfs ademen, haar te veel pijn bezorgde. De laatste keer dat Maura haar had gezien, had Amalthea nog dik, zwart haar, doorschoten met zilver. Nu hingen er alleen nog maar een paar miezige lokken aan haar kale schedel, de laatste overlevenden van een heftige chemobehandeling. Op haar slapen was het vlees geslonken en haar huid hing als een slappe tent over de botten van haar gezicht.

‘Je ziet eruit alsof je pijn hebt. Heb je morfine nodig?’ vroeg Maura. ‘Dan bel ik de verpleegkundige.’

‘Nee.’ Amalthea blies langzaam haar adem uit. ‘Nog niet. Ik moet helder zijn. Ik wil met je praten.’

‘Waarover?’

‘Over jou, Maura. Over wie je bent.’

‘Ik weet wie ik ben.’

‘Denk je?’ Amalthea’s ogen waren donker en ondoorgrondelijk. ‘Je bent mijn dochter. Dat kun je niet ontkennen.’

‘Maar ik lijk in geen enkel opzicht op jou.’

‘Omdat je bent opgevoed door de vriendelijke en respectabele meneer en mevrouw Isles in San Francisco? Omdat je naar de beste scholen mocht en een uitstekende opleiding hebt genoten? Omdat je werkt uit naam van waarheid en gerechtigheid?’

‘Omdat ik niet vierentwintig vrouwen heb afgeslacht. Of waren het er nog meer? Waren er nog meer slachtoffers, die men niet heeft kunnen vinden?’

‘Dat is allemaal verleden tijd. Ik wil praten over de toekomst.’

‘Waarom zou je? Dan ben je er niet meer.’ Het was een harteloze opmerking, maar Maura was niet in de stemming om aardig te zijn. Opeens voelde ze zich gemanipuleerd, hierheen gelokt door een vrouw die precies wist aan welke touwtjes van haar marionet ze moest trekken. Maandenlang had Amalthea haar brieven gestuurd. *Ik ben ongeneeslijk ziek. Ik heb kanker. Ik ben je enige familie. Dit is je laatste kans om afscheid te nemen.* Weinig woorden hadden zoveel macht als ‘laatste kans’. Laat die gelegenheid voorbijgaan en je zit met levenslange spijt.

‘Ja, dan ben ik dood,’ zei Amalthea nonchalant. ‘En jij zult je blijven afvragen wie jouw volk is.’

‘Mijn volk?’ Maura lachte. ‘Zijn we nu opeens een soort stam?’

‘Inderdaad. We zijn leden van een stam die profijt trekt uit de doden. Dat hebben je vader en ik gedaan. Dat heeft je broer gedaan. En is het niet ironisch dat jij het ook doet? Heb je je ooit afgevraagd, Maura, waarom je dit beroep hebt gekozen? Zo’n eigenaardige keuze. Waarom ben je geen lerares of bankier? Waarom wil jij zo graag lijken opensnijden?’

‘Het gaat mij om de wetenschap. Ik wil te weten komen waarom ze zijn gestorven.’

‘Natuurlijk. Het intellectuele antwoord.’

‘Is er een beter antwoord?’

‘Het is vanwege het kwaad. Dat is wat wij gemeen hebben. Het verschil is dat ik er niet bang voor ben, maar jij wel. Jij onderdrukt je angst door het kwaad open te snijden met je scalpels, in de hoop

de geheimen bloot te leggen. Maar zo werkt het niet. Zo kun je je fundamentele probleem niet oplossen.’

‘En dat is?’

‘Dat het in je zit. Dat het kwaad deel van jou uitmaakt.’

Maura keek haar moeder in de ogen en door wat ze daar zag, kreeg ze opeens een kurkdroge keel. *Lieve god, ik zie mezelf.* Ze deed een stap achteruit. ‘Genoeg. Je hebt me gevraagd te komen. Ik heb aan je verzoek voldaan. Stuur me geen brieven meer. Je zult geen antwoord krijgen.’ Ze draaide zich om. ‘Vaarwel, Amalthea.’

‘Ik schrijf niet alleen aan jou.’

Maura bleef staan, met haar hand al op de deurkruk.

‘Ik hoor dingen. Dingen die jij misschien ook wel wilt weten.’ Ze sloot haar ogen en zuchtte. ‘Je lijkt niet geïnteresseerd, maar dat komt nog wel. Omdat je er binnenkort weer een zult vinden.’

Weer een wat?

Maura wilde niets liever dan het kamertje verlaten en niet tot een hernieuwd gesprek verleid worden. Geef geen antwoord, dacht ze. Laat je niet door haar strikken.

Ze werd gered door haar telefoon, die diep in haar zak begon te trillen. Zonder nog om te kijken verliet ze het kamertje, trok het masker van haar gezicht en grabbelde onder het schort naar haar telefoon. ‘Dr. Isles,’ zei ze.

‘Ik heb een vroeg kerstcadeautje voor je,’ zei rechercheur Jane Rizzoli, die veel te luchtig klonk voor het nieuws dat ze haar ging geven. ‘Een vrouw van zesentwintig. Dood in bed, volledig gekleed.’

‘Waar?’

‘We zijn in het Leather District. In een verbouwde loft aan Utica Street. Ik ben heel benieuwd wat jij van dit geval zult zeggen.’

‘Ze ligt in bed, zei je? Haar eigen bed?’

‘Ja. Haar vader heeft haar gevonden.’

‘Is het zeker dat het om moord gaat?’

‘Geen twijfel mogelijk. Maar waar Frost zo van overstuurd is, is wat er daarna met haar is gebeurd.’ Jane wachtte een moment en

zei toen, een stuk ingetogener: ‘Althans, ik hoop dat ze dood was toen dat is gedaan.’

Door het raam van het kamertje zag Maura dat Amalthea belangstellend naar haar keek. Logisch. Ze waren een familie die zich bezighield met de dood.

‘Hoe snel kun je hier zijn?’ vroeg Jane.

‘Ik ben in Framingham. Het hangt af van het verkeer.’

‘Framingham? Wat doe je daar?’

Het was geen onderwerp waar Maura over wilde praten, zeker niet met Jane. ‘Ik vertrek meteen,’ zei ze alleen. Ze hing op en keek naar haar stervende moeder. Ik ben geweest, dacht ze. Nu hoef ik je nooit meer te zien.

Amalthea’s lippen krulden zich langzaam tot een glimlach.

Hoofdstuk 3

Het was al donker tegen de tijd dat Maura in Boston aankwam en de meeste mensen waren door de ijskoude wind naar binnen gejaagd. Utica Street was een smalle straat en er stonden zoveel verschillende hulpvoertuigen, dat Maura besloot om de hoek te parkeren. In de stille zijstraat bleef ze een ogenblik zitten om de omgeving te bekijken. Het had de afgelopen dagen eerst gesneeuwd, toen gedood en nu was het opnieuw bitterkoud. De opgevroren stoep glom verraderlijk.

Tijd om aan het werk te gaan. Tijd om Amalthea van zich af te zetten, zoals Jane haar maanden geleden al had geadviseerd: *Ga niet bij haar op bezoek; denk niet eens aan haar. Laat dat wijf weggroten in de gevangenis.*

Oké, ik ben er klaar mee, dacht Maura. Ik heb afscheid genomen. Ik kan haar definitief uit mijn leven schrappen.

De wind greep de zoom van haar lange, zwarte jas toen ze uitstapte en blies dwars door de stof van haar wollen broek. Ze liep zo snel als ze durfde over de gladde stoep, langs een restaurant en een gesloten reisbureau, en sloeg de hoek om naar Utica Street. De smalle straat liep als een ravijn tussen de stenen pakhuizen. Vroeger hadden hier leerlooierijen en groothandels gezeten. Nu waren veel van de negentiende-eeuwse gebouwen verbouwd tot appartementen en was de vroegere industriële wijk een trendy buurt geworden waar vooral kunstenaars woonden en werkten.

Maura zag het blauwe zwaailicht van een patrouillewagen, als een naargeestige vuurtoren, en omzeilde de bouwmaterialen die de stoep gedeeltelijk blokkeerden. Door de achterraut van de auto zag

ze de silhouetten van twee agenten, die de motor lieten draaien om warm te blijven. Toen ze bij hen was, lieten ze het raampje zakken.

‘Hallo, doc.’ De agent lachte naar haar. ‘U bent alle opwinding misgelopen. De ambulance is net vertrokken.’ Ze kende hem van gezicht, en hij kende haar, maar ze had geen idee hoe hij heette.

‘Hoezo? Wat is er gebeurd?’ vroeg ze.

‘Rizzoli stond binnen met een man te praten die opeens naar zijn borst greep en in elkaar zakte. Zal wel een hartaanval zijn geweest.’

‘Leefde hij nog?’

‘Toen ze hem meenamen wel. Jammer dat u er niet was. Ze hadden een arts goed kunnen gebruiken.’

‘Verkeerde specialiteit.’ Ze keek naar het gebouw. ‘Is Rizzoli er nog?’

‘Ja. Het is boven. Mooie loft. Heerlijk wonen hier, als je niet dood bent.’ Ze hoorde hen lachen voordat hij het raampje weer dichtdeed. Galgenhumor. Niet grappig.

Voordat ze het gebouw betrad, trok ze in de snijdende wind schoenbeschermers en handschoenen aan, en duwde toen snel de zware voordeur open. Toen de deur achter haar weer dichtviel, bleef ze geschrokken staan. Recht tegenover zich zag ze een meisje dat van top tot teen onder het bloed zat. Het was een poster van de horrorfilm *Carrie*. Wat een macaber welkom, zo’n gruwelijke afbeelding in Technicolor, die iedereen die hier voor het eerst kwam de stuipen op het lijf moest jagen. Aan de rode bakstenen muur langs de trap hingen nog meer filmposters, zag ze toen ze naar boven liep: *Day of the Triffids*, *The Pit and the Pendulum*, *The Birds*, en *Night of the Living Dead*.

‘Ha, ben je daar?’ zei Jane toen ze op de tweede etage kwam. Ze wees naar *Night of the Living Dead*. ‘Gezellig, hè, om daar elke avond langs te moeten.’

‘Deze posters zien eruit als originele exemplaren. Het is mijn smaak niet, maar ik denk dat ze veel waard zijn.’

Maura liep achter Jane aan de loft in en keek bewonderend naar de massieve plafondbalken en de glanzend gepolijste, originele

eikenhouten vloer met de brede planken. Het voormalige pakhuis was met smaakvolle renovaties omgetoverd tot een schitterend appartement dat onbetaalbaar moest zijn voor een beginnend kunstenaar.

‘Een stuk mooier dan mijn flat,’ zei Jane. ‘Ik zou hier best willen wonen, al zou ik dat ding dan wel eerst van de muur halen.’ Ze wees naar een monsterlijk rood oog dat naar hen staarde. Nóg een filmposter. ‘Let op de naam van de film.’

‘*I See You,*’ zei Maura.

‘Onthou die titel. Het kan iets te betekenen hebben,’ zei Jane onheilspellend. Ze ging Maura voor door een open keuken, waar een vaas met verse rozen en lelies stond, een vleugje lente op een decemberavond. Op het zwarte granieten aanrecht lag het kaartje van de bloemist waarop met paarse inkt was geschreven: *Van harte gefeliciteerd! Liefs van je vader.*

‘Je zei dat ze door haar vader is gevonden?’ zei Maura.

‘Ja, dit gebouw is van hem. Zij woonde hier gratis. Ze had vandaag met haar vader voor de lunch afgesproken in het Four Seasons, ter ere van haar verjaardag. Toen ze niet kwam opdagen en haar telefoon niet opnam, besloot hij bij haar langs te gaan. Hij zei dat de voordeur niet op slot was, maar dat alles er voor de rest normaal uitzag. Tot hij in de slaapkamer kwam.’ Jane zweeg een ogenblik. ‘Op dit punt van zijn verhaal trok hij wit weg en greep naar zijn borst, en toen moesten we een ambulance laten komen.’

‘Een agent beneden zei dat hij nog leefde toen ze hem meenamen.’

‘Maar hij was er niet best aan toe en toen wij een kijkje namen in de slaapkamer, moesten we voor Frost ook bijna een ziekenauto laten komen.’

Rechercheur Barry Frost stond in de hoek van de slaapkamer, waar hij zich met een verbeterd gezicht concentreerde op wat hij in een notitieboekje aan het opschrijven was. Hij was nog bleker dan anders en knikte zwijgend naar Maura, die echter nauwelijks op hem lette omdat ze naar het bed staarde, waarop het slachtoffer lag, volledig gekleed, boven op de sprei. De jonge vrouw lag er ogen-

schijnlijk vredig bij, languit, met haar armen langs haar lichaam, alsof ze eventjes was gaan liggen om een dutje te doen. Ze was helemaal in het zwart gekleed, in leggings en een coltrui, waardoor extra werd benadrukt hoe spookachtig wit haar gezicht was. Haar haar was ook zwart, maar had blonde wortels waaraan je kon zien dat ze niet donker van zichzelf was. Ze had meerdere gouden knopjes in haar oren en een gouden ring door haar rechterwenkbrauw. Waar Maura echter zo geschokt naar staarde, was wat er ónder de wenkbrauwen te zien was.

Beide oogkassen waren leeg. Iemand had de inhoud eruit geschept en bloederige holtes achtergelaten.

Nu ging Maura's blik naar de linkerhand van de jonge vrouw. In haar handpalm lag iets wat eruitzag als twee eigenaardige knikkers.

‘En dát, jongens en meisje, is de reden waarom dit zo'n gezellige avond is,’ zei Jane.

‘Bilaterale enucleatie,’ zei Maura zachtjes.

‘Is dat de officiële medische term voor het verwijderen van ogen?’

‘Ja.’

‘Heerlijk toch, dat jij altijd alles in mooie klinische bewoordingen kunt gieten. Dat maakt het feit dat dit meisje haar eigen oogbollen in haar hand heeft, iets minder... hoe zal ik het zeggen... luguber.’

‘Wat kunnen jullie me over het slachtoffer vertellen?’ vroeg Maura.

Frost keek met tegenzin op van zijn notitieboekje. ‘Cassandra Coyle, zesentwintig. Woont – woonde hier op zichzelf; geen vaste vriend. Onafhankelijk filmmaker met een eigen productiemaatschappij, genaamd Crazy Ruby Films. Ze heeft een studio aan South Street.’

‘De studio zit in een gebouw dat eveneens eigendom van haar vader is,’ zei Jane. ‘De man zit duidelijk goed in de slappe was.’

Frost ging door. ‘Haar vader zei dat hij zijn dochter gistermiddag voor het laatst heeft gesproken, om een uur of vijf, zes, toen ze op het punt stond de studio te verlaten. Wij zullen met haar collega's gaan praten om vast te stellen wanneer zij haar voor het laatst hebben gezien.’

‘Wat voor soort films maken ze?’ vroeg Maura, ook al lag het antwoord voor de hand, gezien de filmposters die ze hier overal al had gezien.

‘Horrorfilms,’ antwoordde Frost. ‘Volgens haar vader hadden ze de tweede film net voltooid.’

‘Het komt overeen met haar smaak op modegebied,’ zei Jane, met een blik op de piercings en het gitzwarte haar. ‘Ik dacht dat goth allang uit was, maar zij zat er nog helemaal in.’

Met tegenzin keek Maura weer naar wat er in de handpalm van het slachtoffer lag. Door blootstelling aan de lucht was het hoornvlies uitgedroogd, waardoor de blauwe ogen die ooit geglansd hadden, nu dof waren. Ofschoon de doorgesneden spieren een beetje verschrompeld waren, waren de muscoli recti en muscoli obliqui, de spieren die verantwoordelijk zijn voor de bewegingen van de oogbol, nog duidelijk te herkennen. Het zijn deze zes nauwkeurig op elkaar afgestemde spieren die een jager in staat stellen een eind in zijn vlucht te volgen, en het een student mogelijk maken studieboeken te lezen.

‘Zeg alsjeblieft dat ze dood was toen hij... dit heeft gedaan,’ zei Jane.

‘De enucleaties lijken inderdaad postmortaal te zijn verricht, te oordelen naar de conditie van de palpebrae.’

‘De wat?’

‘De oogleden. Zoals je kunt zien, is er vrijwel geen uitwendige schade aan het weefsel. Degene die de oogbollen heeft verwijderd, heeft daar de tijd voor genomen, en dat zou moeilijk zijn geweest als ze bij bewustzijn was en zich verzette. Bovendien is er weinig bloedverlies, wat voor mij een teken is dat haar hart niet meer klopte. Haar bloedsomloop was al tot stilstand gekomen toen de eerste snee werd gemaakt.’ Maura bekeek de uitgeholde oogkassen. ‘De symboliek is fascinerend.’

Jane keek naar Frost. ‘Zei ik niet dat ze dat zou zeggen?’

‘Men beschouwt de ogen als de ramen van de ziel. Misschien had de moordenaar iets tegen op wat hij in de hare zag. Of beviel

de manier waarop zij naar hem keek hem niet. Of voelde hij zich bedreigd door haar blik en heeft hij daarom haar ogen verwijderd.'

'Misschien had haar laatste film er iets mee te maken,' zei Frost. '*I See You.*'

Maura keek hem aan. 'Is die poster van haar eigen film?'

'Ze heeft hem geschreven en geproduceerd. Volgens haar vader was het haar eerste hoofdfilm. De vraag is wie hem allemaal hebben gezien. Misschien zat daar een of andere gestoorde figuur bij.'

'Die er ideeën uit heeft opgedaan,' zei Maura. Ze keek weer naar de twee oogbollen in de handpalm van het slachtoffer.

'Hebt u ooit eerder een dergelijk geval meegemaakt?' vroeg Frost. 'Een slachtoffer bij wie de ogen waren verwijderd?'

'Dallas,' zei Maura. 'Niet een van mijn zaken, maar een collega heeft me erover verteld. Drie vrouwen waren doodgeschoten en daarna waren hun ogen uit de kassen gehaald. Bij de eerste vrouw was de moordenaar met chirurgische precisie te werk gegaan, net zoals hier. Tegen de tijd dat hij aan het derde slachtoffer toe was, was hij slordig geworden. Daardoor konden ze hem te pakken krijgen.'

'Een seriemoordenaar dus.'

'Die toevallig ook bedreven was in taxidermie. Na zijn arrestatie trof de politie in zijn woning tientallen foto's van vrouwen aan, en op alle foto's had hij de ogen eruit geknipt. Hij haatte vrouwen en raakte seksueel opgewonden als hij vrouwen pijn deed.' Ze wierp een blik op Frost. 'Maar dat is het enige geval dat ik ken. Dit soort verminking zie je niet vaak.'

'Wij zien het voor het eerst,' zei Jane.

'En hopelijk voor het laatst.' Maura pakte de rechterarm en probeerde de elleboog te buigen, maar er kwam geen beweging in het gewricht. 'De huid is koud en ze bevindt zich in volledige rigor mortis. Dankzij het telefoongesprek met haar vader weten we dat ze gistermiddag rond vijf uur nog leefde. Dat wil zeggen dat ze twaalf tot vierentwintig uur geleden is gestorven.' Ze keek op. 'Zijn er getuigen die ons kunnen helpen nauwkeuriger vast te stellen hoe lang ze al dood is? Zijn er beveiligingscamera's in deze wijk?'

‘Niet aan dit gebouw,’ zei Frost, ‘maar ik heb aan het gebouw om de hoek een camera gezien, die op de ingang van Utica Street lijkt te zijn gericht. Misschien is daarop te zien wanneer ze thuiskwam. En als we boffen, zijn er op die beelden nog meer personen te zien.’

Maura trok de col van de trui naar beneden om te zien of er in de hals blauwe plekken of wurgsporen te zien waren, maar dat was niet het geval. Vervolgens stroopte ze de zwarte coltrui omhoog om het bovenlichaam te bekijken. Daarna rolden Jane en zij samen het slachtoffer op haar zij. De rug was donkerpaars, omdat al het bloed daarnaartoe was gezakt. Maura drukte haar gehandschoende wijsvinger op het verkleurde weefsel en zag dat de livor mortis intact bleef, wat aangaf dat het slachtoffer minstens twaalf uur dood was.

Maar wat was de doodsoorzaak? Afgezien van de verminking aan de ogen zag Maura geen verwondingen. ‘Geen kogelwonden, geen bloed, geen sporen van wurging,’ zei ze. ‘Ik zie geen andere uitwendige wonden.’

‘Hij heeft de oogbollen eruit gehaald, maar niet meegenomen,’ zei Jane fronsend. ‘Hij heeft ze in haar hand gelegd, als een luguber afscheidscadeautje. Wat zou dat te betekenen hebben?’

‘Dat is een vraag voor een psycholoog.’ Maura richtte zich op. ‘Ik kan de doodsoorzaak hier niet bepalen. We zullen zien wat de sectie oplevert.’

‘Misschien drugs,’ opperde Frost.

‘Dat staat inderdaad hoog op de lijst. Het toxicologisch onderzoek zal dat uitwijzen.’ Ze stroopte de handschoenen af. ‘Ik zal haar morgenochtend als eerste onder handen nemen.’

Jane liep met Maura mee de slaapkamer uit. ‘Is er iets waar je met me over wilt praten, Maura?’

‘Ik kan er na de autopsie pas meer over zeggen.’

‘Ik bedoel niet deze zaak.’

‘Wat bedoel je dan?’

‘Toen ik je belde, zei je dat je in Framingham was. Ik hoop dat je niet bij die vrouw op bezoek bent gegaan.’

Maura knoopte kalmpjes haar jas dicht. ‘Je laat het klinken alsof ik een misdaad heb gepleegd.’

‘Je bent dus gegaan. Ik dacht dat we hadden afgesproken dat je bij haar uit de buurt zou blijven.’

‘Amalthea is opgenomen op de intensive care, Jane. Er zijn complicaties opgetreden vanwege haar chemokuur en ik heb geen idee hoelang ze nog te leven heeft.’

‘Ze manipuleert je, ze speelt in op je goede hart. Jezus, Maura, je zult hierdoor weer klappen krijgen.’

‘Ik wil er niet over praten.’ Zonder om te kijken liep Maura de trap af en verliet het gebouw. Buiten sloeg de ijskoude wind die door de smalle straat gierde, in haar gezicht. Haar haar zwiepte om haar hoofd. Toen ze naar haar auto liep, hoorde ze de deur van het gebouw opnieuw dichtvallen. Ze keek om en zag dat Jane achter haar aan kwam.

‘Wat wil ze van je?’ vroeg Jane.

‘Ze is ongeneeslijk ziek. Wat denk je dat ze wil? Wat medeleven misschien?’

‘Ze speelt met je. Als een kat met een muis. Je weet hoe ze haar zoon naar haar hand heeft gezet.’

‘Denk jij dat ik ooit zo zal worden als hĳ?’

‘Nee, natuurlijk niet, maar je hebt zelf gezegd dat je bent geboren met dezelfde hang naar duistere dingen als de rest van de familie Lank. Zij zal een manier weten te vinden om dat in haar voordeel uit te buiten.’

Maura maakte het portier van haar Lexus open. ‘Ik heb geen preek van jou nodig. Ik heb aan mijn eigen problemen genoeg.’

‘Oké, oké.’ Jane hief haar handen op, alsof ze zich overgaf. ‘Ik ben alleen bezorgd. Jij bent meestal erg slim. Haal nu alsjeblieft geen stomiteiten uit.’

Maura keek Jane na toen ze terugliep naar de plaats delict. Terug naar de slaapkamer waar de dode vrouw lag, verstijfd in rigor mortis. Een vrouw zonder ogen.

Opeens schoot haar te binnen wat Amalthea had gezegd: *Je zult er binnenkort weer een vinden.*

Ze draaide zich om en liet haar blik door de straat gaan, langs elke deur en elk raam. Stond daar op de eerste etage iemand naar haar te kijken? Schoot daar iemand een portiek in? Ze meende nu overal dreigende gedaanten te zien. Dit was waar Jane haar voor had gewaarschuwd. Dit was de macht van Amalthea. Die had de gordijnen een stukje uiteengeschoven en haar een angstaanjagend landschap laten zien waar alles met schaduwen was overtrokken.

Huiverend stapte Maura in haar auto en zette de motor aan. Ijskoude lucht blies uit de roosters. Het was tijd om naar huis te gaan.

Tijd om het kwaad te ontvluchten.

Hoofdstuk 4

In het café waar ik zit, kijk ik naar de twee vrouwen die voor het raam staan te praten. Ik herken beiden, omdat ik ze in televisie-interviews heb gezien en in de krant over hen heb gelezen, meestal in verband met een moord. De vrouw met het warrige donkere haar is rechercheur bij Moordzaken en de lange vrouw met de elegante zwarte jas is forensisch patholoog. Ik kan niet verstaan wat ze zeggen, maar veel opmaken uit hun lichaamstaal. De rechercheur maakt dringende gebaren, de arts stelt zich terughoudend op.

Opeens draait de rechercheur zich om en loopt weg. De arts staat een ogenblik heel stil, alsof ze niet goed weet of ze achter haar aan moet gaan. Dan kijkt ze om zich heen, schudt haar hoofd, stapt in de gestroomlijnde zwarte Lexus en rijdt weg.

Ik vraag me af wat dat te betekenen had.

Ik weet al waarom ze hierheen zijn gekomen, op deze ijskoude avond. Ik heb het een uur geleden op het nieuws gehoord: er is in Utica Street een jonge vrouw vermoord. In de straat waar Cassandra Coyle woont.

Ik kijk naar het begin van de straat, maar daar is niets te zien, behalve het zwaailicht van politieauto's. Is het Cassandra die daar dood ligt of een andere ongelukkige vrouw? Ik heb Cassie voor het laatst gezien toen we in de onderbouw zaten en vraag me af of ik haar nog zou herkennen. Zij zou de nieuwe ik beslist niet herkennen, de Holly die nu fier rechtop staat en je in de ogen kijkt, in plaats van zich op de achtergrond onzichtbaar te maken, jaloers op de populaire meiden. Ik heb door de jaren heen zowel mijn zelfvertrouwen als mijn stijlgevoel verfiijnd. Mijn sluike zwarte haar

heeft nu een goede coupe, ik heb geleerd op naaldhakken te lopen en draag een bloes van tweehonderd dollar die ik ergens met vijfenzeventig procent korting op de kop heb getikt. Wie in pr werkt, leert dat uiterlijk belangrijk is, en ik heb me aangepast.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt een stem.

De man naast me is zo plotseling verschenen dat ik er een beetje van schrik. Meestal weet ik precies wie zich allemaal in mijn omgeving bevinden, maar nu was ik zo geconcentreerd op de politie, dat ik niet had gemerkt dat hij bij me was komen staan. *Lekker ding* is het eerste wat in mijn hoofd opkomt als ik naar hem kijk. Hij is een paar jaar ouder dan ik, midden dertig, atletisch gebouwd, blauwe ogen, stroblond haar. Ik trek een paar punten af omdat hij een latte drinkt en echte mannen op dit uur van de dag espresso nemen, maar ben bereid het door de vingers te zien vanwege die prachtige blauwe ogen. Die kijken nu echter niet naar mij, maar naar buiten. Naar de auto’s van de hulpdiensten in de straat waar Cassandra Coyle woont.

Of woonde.

‘Wat een hoop politie,’ zegt hij. ‘Wat zou er gebeurd zijn?’

‘Iets ergs.’

Hij wijst. ‘Daar is ook al een reportagewagen van Channel Six.’

Een poosje drinken we zwijgend onze koffie en kijken we naar wat er op straat gebeurt. Een tweede reportagewagen komt de straat in rijden. In het café komen steeds meer mensen naar het raam. Ik voel hoe ze achter mij een beetje staan te dringen om alles zo goed mogelijk te kunnen zien. In Boston zijn de meeste mensen tegenwoordig te blasé om zich druk te maken over een paar politieauto’s, maar als er televisiecamera’s bij komen, steken wij onze antennes onmiddellijk uit. Dan weten we dat het om iets belangrijkers gaat dan een botsing of een dubbel geparkeerde auto. Dan gaat het om iets wat interessant genoeg is voor de nieuwsprogramma’s.

Als om te bevestigen dat ons instinct juist is, komt nu het witte busje van de Forensische Dienst in beeld. Is het gekomen om Cassandra op te halen of een ander slachtoffer? Bij het zien van het bus-

je voel ik mijn hartslag opeens overgaan in galop. Laat zij het niet zijn, denk ik. Laat het iemand anders zijn, iemand die ik niet ken.

‘De Forensische Dienst,’ zegt Blauwoog. ‘Dan weet je al hoe laat het is.’

‘Heeft iemand gezien wat er is gebeurd?’ vraagt een vrouw.

‘Nee, alleen dat er opeens politie de straat in kwam.’

‘Heeft niemand schoten gehoord of zo?’

‘Jij was hier het eerst,’ zegt Blauwoog tegen mij. ‘Wat heb jij gezien?’

Iedereen kijkt in mijn richting. ‘De politie was er al toen ik hier kwam. Wat er ook is gebeurd, het moet al veel eerder zijn begonnen.’

De anderen blijven staan kijken, gebiologeerd door de zwaailichten. Blauwoog gaat op de kruk naast me zitten en doet suiker in zijn ongeschikt-voor-de-avond latte. Ik vraag me af of hij deze kruk heeft gekozen omdat hij op de eerste rij wil zitten als er buiten iets interessants mocht gebeuren, of dat hij mij nader wil leren kennen. Dat laatste zou ik niet erg vinden. Eerlijk gezegd voel ik een aangename tinteling over mijn dijbeen lopen als mijn lichaam automatisch op hem reageert. Ik ben hier niet naartoe gekomen omdat ik op zoek was naar gezelschap, maar het is alweer een tijd geleden dat ik heb genoten van de attenties van een man. Meer dan vier weken, als je het vluggertje met de valet van het Colonnade Hotel van vorige week niet meetelt.

‘Woon je hier in de buurt?’ vraagt hij. Een veelbelovende openingszin, zij het niet origineel.

‘Nee. Jij?’

‘Ik woon in Back Bay. Ik heb met vrienden afgesproken in het Italiaanse restaurant verderop, maar ben veel te vroeg en had trek in koffie.’

‘Ik woon in North End. Ik had hier ook met vrienden afgesproken, maar die hebben op het laatste moment afgezegd.’ De leugen komt met het grootste gemak over mijn lippen en hij heeft geen reden mijn woorden in twijfel te trekken. De meeste mensen gaan

er automatisch van uit dat je de waarheid spreekt, wat het leven een stuk makkelijker maakt voor mensen zoals ik. Ik steek hem mijn hand toe, een gebaar dat mannen nerveus maakt als een vrouw het doet, maar ik wil de grenzen meteen vastleggen. Ik wil hem duidelijk maken dat we op gelijke voet staan.

We drinken een ogenblik zwijgend onze koffie. Een politieonderzoek is voor de toeschouwer over het algemeen niet erg interessant. Het enige wat je ziet, zijn auto's die aankomen of wegrijden, en mensen in uniform die gebouwen in en uit lopen. Je krijgt niet te zien wat er binnen gebeurt; je kunt er alleen naar raden. Afgaand op de functies van de officiële personen die komen opdagen, kun je een gissing doen over de situatie in kwestie. De agenten buiten zien er kalm uit, verveeld zelfs. Wat er in Utica Street ook aan de hand is, de misdaad moet uren geleden al zijn gepleegd, en de onderzoekers verzamelen nu slechts de stukjes van de puzzel.

Als er niets bijzonders lijkt te gaan gebeuren, keren de nieuwsgierigen in het café terug naar hun tafels, tot Blauwoog en ik als enigen nog aan de bar voor het raam zitten.

‘Misschien staat er online al iets,’ zegt hij.

‘Het gaat om een moord.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Ik zag een rechercheur van Moordzaken naar binnen gaan.’

‘Heeft hij zich dan aan jou voorgesteld?’

‘Het is een zij. Ik ben vergeten hoe ze heet, maar ik heb haar op de televisie gezien. Het feit dat ze een vrouw is, vind ik interessant. Ik zou graag willen weten waarom ze voor dit beroep heeft gekozen.’

Hij bekijkt me iets aandachtiger. ‘Volg jij... dit soort dingen? Moorden?’

‘Nee, maar ik kan goed gezichten onthouden. Geen namen, daar ben ik juist erg slecht in.’

‘Nu we het toch over namen hebben, ik heet Everett.’ Als hij glimlacht, verschijnen er in zijn ooghoeken charmante lachrimpeltjes. ‘Al mag je dat gerust weer vergeten.’

‘Stel dat ik het niet wil vergeten?’

‘Ik hoop dat je daarmee bedoelt dat ik het onthouden waard ben.’

Ik denk aan wat er tussen ons zou kunnen gebeuren. Als ik hem aankijk, weet ik opeens precies wat ik wil dat er gaat gebeuren: dat we naar zijn huis in Back Bay gaan, daar op onze koffie een paar glazen wijn laten volgen en dan de hele nacht tekeergaan als konijnen. Jammer dat hij hier met vrienden heeft afgesproken. Ik heb er geen behoefte aan zijn vrienden te leren kennen en ga mijn tijd niet verkwisten aan wachten op zijn telefoontje. We zullen het hier dus bij moeten laten. Sommige dingen staan niet in de sterren, ook al wil je het nog zo graag.

Ik drink mijn kopje leeg en sta op. ‘Het was leuk je ontmoet te hebben, Everett.’

‘Je weet nog hoe ik heet.’

‘Ik hoop dat je een leuke avond hebt met je vrienden.’

‘En als ik geen zin heb in een avond met mijn vrienden?’

‘Maar je hebt toch met hen afgesproken?’

‘Plannen kunnen veranderen. Ik kan mijn vrienden bellen om te zeggen dat ik plotseling ergens anders moet zijn.’

‘En waar zou je dan moeten zijn?’

Hij staat ook op en nu staan we oog in oog. De tinteling in mijn benen trekt met heerlijke, warme golfjes door naar mijn bekken en meteen ben ik Cassandra en wat haar dood zou kunnen betekenen, vergeten. Ik heb alleen nog aandacht voor deze man en voor wat wij gaan doen.

‘Bij mij of bij jou?’ vraagt hij.